

Véronique Groenendyk

Een spreekbeurt geven op school, daar kijken velen niet meteen naar uit. Bij Véronique was dat anders.

In het zesde leerjaar zorgde ze er zelfs voor dat de wiskundeles moest wijken.

Haar presentatie zat boordevol materiaal en elke vraag van haar klasgenoten beantwoordde ze met evenveel passie als enthousiasme. Toen haar mama haar die dag kwam ophalen, zei de juf: "Dat is iemand die later het onderwijs in moet." En ze had gelijk.

Wat wil ik?

Ik wil mijn leerlingen voorbereiden om hun plaats te vinden in de maatschappij.

Net die vaardigheden komen vandaag te weinig aan bod in het lessenpakket. Door kennis te combineren met sociale en communicatieve tools, maak je leerlingen sterker. Dat merk ik elke dag in mijn klas, waar samenleven en communiceren minstens even belangrijk zijn als de leerstof. Vanuit een bijkomende opleiding rond positief denken en baas

zijn over je eigen gedachten,

probeer ik mijn leerlingen ook

mentaal weerbaar te maken.

Die aanpak neem ik bewust

mee in alles wat ik doe.

Waar sta ik voor?

Een positief zelfbeeld en het welbevinden van kinderen draag ik hoog in het vaandel. Tijdens mijn stage stampte ik het project de opkikkerjuf uit de grond. Leerlingen die niet goed in hun vel zaten, konden bij mij terecht om hun gevoelens of zorgen neer te schrijven in een brief. Er werd bewust tijd en ruimte gemaakt om daarover te babbelen. Ondertussen zit er in elk van mijn collega's een beetje een opkikkerjuf. De invulling is vandaag anders, maar samen blijven we ervoor zorgen dat elke leerling zich goed voelt op school.

Waarover ben ik bezorgd?

Ik sta vaak alleen voor een grote klas en voel daarin de gevolgen van het lerarentekort, want we komen handen te kort. De directie zoekt voortdurend naar de best mogelijke verdeling qua uren en leerlingen en wil iedereen geven wat nodig is, maar soms zijn de middelen er gewoon niet. Als leerkracht wil je het beste voor elke leerling. In de praktijk betekent dat soms keuzes maken. Dat is niet altijd eenvoudig. Wat me daarbij bezighoudt, is het gebrek aan respect en vertrouwen van buitenaf, bijvoorbeeld bij sommige ouders. We volgen opleidingen, worden ondersteund door de directie en de zorgcoördinator en toch moeten we ons vaak verantwoorden voor het waarom van onze keuzes.

TEKST
Sandy Demandt

FOTO
Studio Jules CommV